

Som følge af byfornyelseslovens regelsæt i § 9 omkring ejeres og beboeres indflydelse på, hvilke arbejder der skal gennemføres i ejendommen og byfornyelsesområdet, finder man det vigtigt at fastholde byfornyelseslovens regler om bl.a. ejeres og lejerers indflydelse på et konkret gårdrydningsprojekt.

For at forenkle og smidiggøre tilvejebringelsen af en byfornyelsesbeslutning om friarealforbedring foreslås det, at kommunalbestyrelsen kan beslutte, at sådanne byfornyelsesbeslutninger kan vedtages uden forudgående offentliggørelse af § 9-redegørelse.

Herudover kan der ske yderligere lempelser i beslutningsprocessen, dels når der foreligger skriftligt accept fra ejerne og mindst halvdelen af lejerne/beboerne, dels når der foreligger et konkret forslag til gennemførelsesprojekt fra ejerne og i udlejningsejendomme et flertal af lejerne. Der er derimod ikke foreslået ændringer i forhold til byggelovens hidtidige bestemmelser om, hvilke foranstaltninger der kan gennemføres som led i en gårdrydning. I overensstemmelse med hidtidig praksis er det udtrykkeligt anført, at bestemmelsen også omfatter anlæg af nye fællesarealer på de ryddede arealer.

Ad IV:

I forbindelse med folketingsbehandlingen i foråret 1989 af forslaget om revision af byfornyelsesloven (L 166) blev der i forbindelse med besvarelsen af spørgsmål 9 peget på behovet for at kanalisere flere midler over i afhjælpningen af de tunge byfornyelsesproblemer. Der blev samtidig skitseret et nyt bevillingssystem, som på bedre måde vil være i overensstemmelse med ovennævnte målsætning.

På denne baggrund er der på forslag til finanslov for 1990 foreslået en ophævelse af den ekstraordinære bevilling til boligforbedringer efter kapitel III. Det foreslås således, at der kun bliver én investeringsramme, inden for hvilken de enkelte kommuner vil få tildelt en samlet vejledende bevillingsramme.

For imidlertid at fastholde de positive elementer i den hidtidige kapitel III-ordning foreslås, at kommunerne inden for en af boligministeren fastsat andel af den tildelte vejledende ramme fortsat kan give tilsagn til boligforbedringer efter kapitel III, herunder enkeltstående boligforbedringer, uanset prioriteringsreglen i § 8, stk. 1, ligesom det fortsat skal være muligt at søge gennemført forlods boligforbedringsbeslutninger af enkeltjendomme beliggende i byfornyelsesområder.

Ovennævnte delramme til boligforbedringer tænkes fastsat i forbindelse med den årlige udmelding til kommunerne af de vejledende 1- og 4-årige tilsagnsrammer. Størrelsen af boligforbedringsandelen vil variere fra kommune til kommune, idet et vejledende udgangspunkt kunne være de eksisterende kap. III rammer. Boligministeriet vil anse det for vigtigt, at den nuværende adgang til at træffe boligforbedringsbeslutninger i byfornyelsesområder som minimum opretholdes. I en række kommuner er der måske ikke eller kun i ringe grad tale om egentlige byfornyelsesområder. For disse kommuner findes det mest enkelt og smidigt helt at ophæve prioriteringsreglen i § 8, stk. 1, hvorfor disse kommuners delramme til boligforbedringer vil være lig med deres vejledende ramme.

De særlige tidsgrænser, investeringslofter mv., som gælder for kapitel III-ordningen, ophæves, således at tilsagn efter den nye boligforbedringsandel følger de almindelige regler gældende for ordinære tilsagn.

For så vidt angår den eksisterende venteliste til kap. III-bevillingen, vil det blive henstillet til kommunerne, at venteliste-projekter så vidt muligt prioriteres før nye boligforbedringsprojekter. Ventelisten udgør pr. 1. oktober 1989 ca. 60 mill.kr.

Ad V:

Ved lov nr. 322 af 24. maj 1989 blev klageadgangen i byfornyelsesloven generelt begrænset. I konsekvens heraf er medtaget et forslag om også at lade begrænsningen omfatte afgørelser, der er truffet efter bestemmelser, der er fastsat i medfør af byfornyelsesloven.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Forslaget skønnes at betyde offentlige merudgifter i mindre omfang som følge af bidraget til byggeskadedefonden.

Bidraget er fastsat til 1 pct. af ombygningsudgiften og indgår som en byfornyelsesudgift, som staten refunderer kommunen med halvdelen.

På den anden side sparer stat og kommune udgifter til den byfornyelse, som ellers kunne være blevet sat i gang for fondsbidraget. Det drejer sig om byfornyelsesudgifter og afdragsbidrag for kommunens vedkommende og om byfornyelsesudgifter, rentebidrag, ydelsesbidrag og afdragsbidrag for statens vedkommende.

Nedenfor fremgår de samlede udgifter til fonden samt de samlede sparede udgifter til byfornyelse, idet bemærkes, at stat og kommune deler de nævnte udgifter ligeligt: